

PROLOGAS

PLAZA DE ESPAÑA

SEVILJIJA, ISPANIJA

11.00

Sakoma, kad mirties akivaizdoje viskas paaiškėja: Ensejis Tankadas dabar žinojo, jog tai tiesa. Iš skausmo susigriebęs už krūtinės ir parkrisdamas ant žemės jis suvokė, kokia siaubinga buvusi jo klaida.

Pasirodė žmonės, pasilenkę viršum jo stengėsi padėti. Bet Tankadas nenorėjo pagalbos — jau buvo per vėlu.

Drebėdamas jis pakėlė kairiąją plaštaką ir išskėtė pirštus. *Pažvelkite į mano plaštaką!* Veidai aplinkui sužiuro, bet jis matė, kad jie nesupranta.

Ant jo piršto spindėjo graviruotas aukso žiedas. Mirksni Andalūzijos saulėje sumirguliavo jame įrėžti ženklai. Ensejis Tankadas žinojo, kad tai paskutinė šviesa, kurią jis dar kada nors pamatys.

Juodu poilsiaivo Mėlynuosiuose kalnuose, savo pamėgta-
me nakvynės su pusryčiais motelyje. Deividas šypsojosi jai iš
viršaus.

— Ką tu pasakysi, juk nuostabu? Tekėsi už manęs?

Pakėlusi galvą nuo jųdviejų lovos su baldakimu, ji žinojo,
kad jis kaip tik tas. Amžinai. Žvelgė į tamsiai žalias jo akis, o
kažkur toli kurtinamai sutilindžiavo varpas. Šis tempė jį tolyn.
Ji ištiesė rankas, tačiau apkabino tik tuštumą.

Tai telefono garsas visiškai išbudino Suzaną Flečer iš mie-
go. Ji aiktėlėjo, atsisėdo lovoje ir pagrabinėjo ragelio.

— Alio?

— Suzana, čia Deividas. Ar tave pažadinau?

Ji nusišypsojo ir apsivertė lovoje.

— Kaip tik tave sapnavau. Atvažiuok, pažaisime.

Jis nusijuokė:

— Lauke dar tamsu.

— Mmm, — ji jausmingai suvaitojo. — Tuomet *tikrai* at-
važiuok pažaisiti. Prieš patraukdami šiaurėn, galėsime dar pa-
miegoti.

Deividas sielvartingai atsiduso.

— Kaip tik todėl skambinu. Dėl mudviejų kelionės. Teko
atidėti.

Suzana staiga visiškai išsibudino.

— Ką?!

— Atleisk. Turiu išvykti. Iki rytojaus grįšiu. Galėsime pa-
judėti iš pat ryto. Vis dar turėsime dvi dienas.

— Betgi aš užsakaiu vietas, — pasakė Suzana įskaudinta. — „Akmeniniame dvare“ gavau mūsų senąjį kambarį.

— Suprantu, bet...

— Ši naktis turėjo būti *ypatinga* — būtume atšventę šešis mėnesius. Juk *prisimeni*, kad mudu susižadėję, tiesa?

— Suzana, — jis atsiduso. — Iš tiesų negaliu daugiau leistis į smulkmenas, manęs laukia automobilis. Paskambinsiu tau iš lėktuvo ir viską paaiškinsiu.

— *Iš lėktuvo?* — pakartotojo ji. — Kas atsitiko? Kodėl universitetui prireikė?..

— Ne universitetui. Vėliau paskambinsiu ir paaiškinsiu. Tikrai jau turiu eiti, mane šaukia. Susisieksiu su tavimi. Pažadu.

— Deivida! — sušuko ji. — Kas...

Bet buvo jau per vėlu. Deividas padėjo ragelį.

Suzana Flečer valandų valandas gulėjo nesumerkdama akių ir vis laukė jo skambučio. Telefonas tylėjo.

Vėliau tądien nusiminusi Suzana sėdėjo vonioje. Pasinėrė į muiliną vandenį ir pamėgino užmiršti „Akmeninį dvarą“ bei Mėlynuosius kalnus. *Kurgi jis galėtų būti?* — mąstė ji. — *Kodėl nepaskambino?*

Pamažėle vanduo aplinkui ją iš karšto pasidarė drungnas ir galiausiai visai atvėso. Jau rengėsi lipti iš vonios, kai belaidis jos telefonas atgijęs suzvimbė. Suzana pašoko, ištaškydama ant grindų vandenį, ir sugriebė aparatą, kurį buvo pasidėjusi ant kriauklės.

— Deividas?

— Čia Stratmoras, — atsakė balsas.

Suzana suglebo.

— Ak, — nepajėgė paslėpti nusivylimo. — Laba diena, komandore.

— Tikėjotės jaunesnio? — sukikeno balsas.

— Ne, sere, — sutriko Suzana. — Visai ne taip, kaip...

— Kaip tik taip, — nusijuokė jis. — Deividas Bekeris geras vyras. Tik nepraraskite jo.

— Dėkui jums, sere.

Komandoro balsas staiga sugriežtėjo.

— Suzana, skambinu, nes jūs man čia reikalinga. Tuoju pat. Ji pamėgino susikaupti.

— Juk šeštadienis, sere. Paprastai mes ne...

— Žinau, — ramiai atrėmė jis. — Ypatingas atvejis.

Suzana atsisėdo tiesiau. *Ypatingas atvejis?* Niekad nebuvo girdėjusi tokių žodžių iš komandoro Stratmoro lūpų. *Ypatingas atvejis? Kriptografijoje?* Tiesiog neišivaizduojama.

— K-klausau, sere. — Ji kiek patylėjo. — Pasistengsiu prisistatyti kuo greičiau.

— Paskubėkite. — Stratmoras padėjo ragelį.

Suzana Flečer stovėjo susisupusi į rankšluostį ir varvino vandenį ant tvarkingai sulankstytų drabužių, kuriuos buvo pasirengusi išvakarėse — turistinių šortų, megztinio vėsiems kalnų vakarams ir naujų apatinių naktims. Prislėgta nuėjo pasiimti iš sieninės spintos švarią palaidinukę ir sijoną. *Ypatingas atvejis? Kriptografijoje?*

Lipdama žemyn laiptais, Suzana klausė savęs, nejuo diena galėtų susiklostyti dar blogiau.

Netrukus ji sužinos.

2

Trisdešimt tūkstančių pėdų virš lygaus kaip veidrodis vandenyno Deividas Bekeris nelaimingas dėbsojo pro ovalų „Learjet 60's“ langutį. Jam pasakė, kad lėktuve naudotis tele-

fonu draudžiama, taigi visai neturėjo galimybės paskambinti Suzanai.

— Ką gi aš čia veikiu? — niurnėjo jis sau. Bet atsakymas buvo paprastas — esama žmonių, kuriems tiesiog negali pasakyti „ne“.

— Pone Bkeri, — sutreškėjo per garsiakalbį. — Po pusės valandos tūpsime.

Bkeris niūriai linktelėjo nematomam balsui. *Nuostabu.* Jis užtraukė užuolaidą ir pabandė nusnūsti. Bet mintyse vis buvo tik ji.

3

Suzanos „Volvo“ sedanas pamažu sustojo prie dešimties pėdų aukščio spygliuotos „Ciklono“ tvoros. Jaunas apsaugininkas padėjo delną ant automobilio stogo.

— Jūsų asmens pažymėjimas?

Suzana pakluso ir nusiteikė kaip įprastai pusę minutės palaukti. Pareigūnas perbraukė jos kortelę per skaitytuvą ir pagaliau pakėlė akis:

— Dėkui, panele Flečer. — Jis nežymiai davė ženklą, ir vartai atsivėrė.

Už pusės mylios Suzana pakartojo tą pačią procedūrą prie lygiai tokios pat imponantiškos elektrifikuotos tvoros. *Baikite, vyručiai... juk milijoną kartų pro čia važiauvau.*

Jai prisiartinus prie paskutinio kontrolės posto, kresnas sargybinis su dviem tarnybiniais šunimis ir automatu žvilgtelėjo į automobilio registracijos numerį ir pamojo važiuoti. Dar 250 jardų nuriedėjusi Šunų keliu, ji sustojo darbuotojų automobiliams skirtoje C aikštelėje. *Neįtikima*, — pagalvojo. — *Dvidešimt šeši tūkstančiai darbuotojų ir dvylikos milijardų dolerių biudžetas; pamanytum, kad savaitgalį jie galėtų išsiversti ir be ma-*

nes. Suzana įvarė automobilį į jai rezervuotą vietą ir užgesino variklį.

Perkirtusi landšaftiškai suformuotą terasą ir įžengusi į pagrindinį korpusą, ji įveikė dar du kontrolės postus ir galiausiai atsidūrė belangiame tunelyje, vedančiame į naująjį flygelį. Įėjimą jai užtvėrė balso patikros kabina.

NACIONALINIO SAUGUMO AGENTŪRA (NSA)
KRIPTOGRAFIJOS SEKTORIUS
TIK PERSONALUI SU LEIDIMAIŠ

Ginkluotas apsaugininkas pakėlė galvą:

— Laba diena, panele Flečer.

Suzana pavargusiai nusišypsojo:

— Sveikas, Džonai.

— Nesitikėjau šiandien čia jūsų.

— Aha, aš irgi. — Ji prisilenkė prie parabolinio mikrofono: — Suzana Flečer, — aiškiai ištarė.

Kompiuteris akimirksniu patvirtino jos balso dažnius, ir varteliai trekstelėje atsivėrė. Ji žengė pro juos.

Apsaugininkas grožėjosi Suzana, kol ji leidosi cementiniu klojiniu. Jis pastebėjo, kad ryžtingos, šviesiai rudos moters akys šiandien kažkokios apsiblaususios, bet skruostai buvo šviežiai nuraudę, o krintantys iki pečių kaštoniniai plaukai atrodė ką tik išdžiovinti fenu. Įkandin jos driekėsi silpnas „Džonsono pudros kūdikiams“ kvapelis. Jo akys nuslydo liekna moters figūra — balta palaidinuke, pro kurią vos prasišvietė liemenėlė, kelius siekiančiu chaki spalvos sijonu ir galop pasiekė kojas... Suzanos Flečer kojas.

Sunku įsivaizduoti, kad jos nešioja 170 intelekto koeficientą, mąstė jis sau.